

KLIENT

(Forushande)

W KINACH OD 21 KWIETNIA 2017

DYSTRYBUCJA W POLSCE

Al. Wojska Polskiego 41/43, 01-503 Warszawa
tel.: (+4822) 536 92 00, fax: (+4822) 635 20 01
e-mail: gutekfilm@gutekfilm.pl <http://www.gutekfilm.pl>

**KLIENT
FORUSHANDE**

Reżyseria i scenariusz

Asghar Farhadi

Zdjęcia

Hossein Jafarian

Muzyka

Sattar Oraki

Montaż

Hayedeh Safiyari

Scenografia

Keyvan Moghaddam

Kostiumy

Sara Samiee

W rolach głównych :

Taraneh Alidoosti
Shahab Hosseini
Babak Karimi
Farid Sajjadi Hosseini
Mina Sadati
Mojtaba Pirzadeh

Rana Etesami
Emad Etesami
Babak
Naser
Sanam
Majid

Producenci

Asghar Farhadi
Alexandre Mallet-Guy

Produkcja

Arte France Cinéma
Farhadi Film Production
Memento Films Production

**Iran / Francja
rok produkcji: 2016
czas trwania: 124 min
2.39:1 – dźwięk 5.1
Kolor**

OPIS FILMU

„Klient” to nowy film Asghara Farhadiego, twórcy oscarowego „Rozstania”. Jeden z najwybitniejszych reżyserów światowego kina powraca z rozgrywającym się we współczesnym Teheranie thrillerem psychologicznym. „Klient” otrzymał nagrody za najlepszy scenariusz i najlepszą rolę męską w Cannes, a także drugiego w karierze Farhadiego Oscara dla Najlepszego Filmu Nieanglojęzycznego.

Młode małżeństwo musi nieoczekiwanie opuścić swoje mieszkanie. Wprowadzają się do użyczonego przez znajomego lokalu w centrum Teheranu, nie zdając sobie sprawy, kto był jego poprzednim najemcą. Gdy w nowym mieszkaniu nieznanemu sprawca napada na kobietę, jej mąż rozpoczyna prywatne śledztwo. Mężczyzna usiłuje za wszelką cenę, bez pomocy policji, dotrzeć do agresora, by poznać motyw jego działania. Seria nieoczekiwanych wydarzeń w dramatyczny sposób zmienia życie małżonków.

„Klient” to pełna napięcia opowieść o dwojce kochających się ludzi i o tym, jak seria drobnych, pozornie właściwych decyzji potrafi zachwiać ich związkiem.

W swoim najnowszym filmie chce zrozumieć, jak zewnętrzne okoliczności mogą doprowadzić do przemiany łagodnego człowieka w kogoś nieustępliwego, gwałtownego i brutalnego. Asghar Farhadi

GŁOSY PRASY

Zaczyna się jak kameralny rodzinny dramat, kończy jak rasowy film o zemście.
The Atlantic

Satysfakcja widza z rozwiązania zagadki to dla Farhadiego zdecydowanie za mało. Jego kino to katharsis dla intelektu.
Film.org.pl

Inteligentne, ambitne kino.
Stopklatka.pl

O laureacie Oscara za „Rozstanie”, Irańczyku Asgharze Farhadim, mówi się często, że umiejętności narracyjne odziedziczył po największych mistrzach dreszczowca, z Hitchcockiem na czele.
Filmweb.pl

Autor, nic nie udoskonalając w żadnym z kolejnych filmów, za każdym razem robi coś nowego. A jego produkcje to dreszczowce znajdujące źródło strachu nie na zewnątrz świata, a w środku człowieka i jego mechanizmów.
Fdb.pl

Perfekcyjny, trzymający w napięciu dramat neorealistyczny ze świetnymi rolami głównych aktorów.
Film jak sen

Jest to film znakomity, ogląda się go z rozdziawioną gębą...
Wizja Lokalna

Farhadi po raz kolejny serwuje nam leniwy dramat, który ostatecznie przeradza się w społeczny thriller. I ponownie nie używa do tego żadnych tricków i chwytów. Tylko aktorzy, kamera, świetny scenariusz i akcja. Farhadi pokazuje, jak niewiele trzeba, by zrobić wielki film.
sienieMOVIE

WYWIAD Z REŻYSEREM

Po realizacji „Przeszłości”, we Francji i po francusku, swój kolejny film postanowiłeś nakręcić znowu w Teheranie. Dlaczego?

Kiedy skończyłem zdjęcia do „Przeszłości”, zacząłem pracę nad historią, która dzieje się w Hiszpanii. Wybraliśmy lokacje i napisałem scenariusz, choć jeszcze bez dialogów. Trwały dyskusje z producentami i obsadą, ale okazało się, że cała ekipa będzie mogła stawić się na planie dopiero za rok, co – ku mojej radości – dało mi czas na zrobienie filmu w Iranie. Pomysł, by wyreżyserować dwa filmy pod rząd za granicą, nie do końca mi się podobał, bałem się, że odzwyczaję się od robienia filmów we własnym kraju. Ale teraz, kiedy „Klient” jest gotowy, wracam do hiszpańskiego projektu.

Skąd pojawił się pomysł na fabułę „Klienta”?

Już od jakiegoś czasu robiłem notatki do prostej historii, która siedziała mi w głowie od kilku lat. Kiedy pojawiła się szansa na zrobienie filmu w Iranie, zacząłem zbierać te porozrzucone zapiski. Poza tym od zawsze chciałem zrobić film, który działałby się w świecie teatru. Sam zajmowałem się teatrem, gdy byłem młodszy i wiele on dla mnie znaczy. Historia, którą wymyśliłem, idealnie się do tego nadawała. Zacząłem więc pisać scenariusz o postaciach, które wystawiają sztukę.

Jak określiłbyś „Klienta”? Czy to historia o zemście czy utraconym honorze?

Mam duży problem z doprecyzowaniem albo streszczeniem „Klienta”, a nawet powiedzeniem, co ta historia znaczy dla mnie. Wszystko zależy od oczekiwań i nastawienia widza. Jeśli ktoś zobaczy w tym komentarz społeczny, te elementy staną się dla niego najważniejsze. Ktoś inny dostrzeże w filmie opowieść o moralności albo spojrzy na niego z jeszcze innej perspektywy. Wszystko, co mogę powiedzieć, to to, że po raz kolejny mierzę się ze złożonymi międzyludzkimi relacjami, szczególnie tymi w rodzinie.

Na początku filmu Emad i Rana są zwyczajną parą. Czy to przeciętni reprezentanci irańskiej klasy średniej?

Emad i Rana to para z klasy średniej. Nie można jednak powiedzieć, że są dla niej typowi. Starąłem się, by widzom nie wydali się jakoś szczególnie wyróżniający się. To zwyczajna para ze swoją własną charakterystyką. Oboje zajmują się kulturą, grają w teatrze. Ale znajdują się w sytuacji, która odkryje niespodziewane aspekty ich charakteru.

Oryginalny tytuł filmu przywołuje na myśl sztukę Arthura Millera, którą wystawiają Emad, Rana i ich przyjaciele. Dlaczego wybrałeś właśnie ten dramat?

Czytałem „Śmierć komiwojażera” na studiach. Zrobiła wtedy na mnie olbrzymie wrażenie, pewnie z powodu tego, co mówi o relacjach między ludźmi. To bardzo gęsta sztuka, można ją czytać na rozmaite sposoby. Ten najważniejszy to społeczna krytyka tego okresu w historii, gdy nagła transformacja Ameryki doprowadziła do zniknięcia pewnej społecznej klasy. Ludzie, którzy nie potrafili zaadaptować się do tej szybkiej modernizacji, zostali zniszczeni. W tym sensie sztuka ta silnie rezonuje z obecną sytuacją mojego kraju. Rzeczy zmieniają się w zapierającym dech tempie, można się albo dostosować albo zginąć. Ta społeczna krytyka, będąca w sercu sztuki Millera, jest w Iranie wciąż aktualna.

Inny wymiar „Śmierci komiwojażera” to złożoność relacji w rodzinie, co widzimy na przykładzie głównego bohatera i jego żony Lindy. Sztuka budzi silne emocje, ale też każe zadać sobie bardzo trudne pytania. Kiedy tylko zdecydowałem, że główni bohaterowie mojego filmu należeć będą do teatralnej trupy i wystawiać sztukę, wybór dramatu Millera wydał mi się bardzo interesujący, bo pozwolił na stworzenie paraleli pomiędzy osobistym życiem pary, będącej w centrum filmu. Emad i Rana grają na scenie role komiwojażera i jego żony. Poza sceną, nie zdając sobie z tego sprawy, sami będą musieli skonfrontować się ze sprzedawcą i jego rodziną i od nich zależeć będzie jego los.

Z tarasu swojego nowego mieszkania bohaterowie widzą rozwijający się w niekontrolowany sposób Teheran. Czy to twoje osobiste spojrzenie na miasto, w którym żyjesz i pracujesz?

Dzisiejszy Teheran bardzo przypomina Nowy Jork opisywany przez Millera na początku jego sztuki. Miasto, które zmienia się w niesamowitym tempie, niszczy wszystko, co stare, sady i ogrody zastępowane są wieżowcami. To jest właśnie otoczenie, w którym żyje sprzedawca. I dodatkowa paralela między sztuką a filmem. Teheran zmienia się w gorączkowy, szalony, irracjonalny sposób. Kiedy jakiś film opowiada o rodzinie, to ich dom ma oczywiście znaczenie. Miało to miejsce już w moich poprzednich filmach. Tym razem ponownie dom i miasto odgrywają ważną rolę.

SYLWETKA REŻYSERA

Urodził się w 1972 roku w Isfahan. Swój pierwszy film nakręcił, mając 13 lat, będąc członkiem Irańskiego Stowarzyszenia Młodego Kina. Zanim dostał się w 1991 roku na uniwersytet w Teheranie, gdzie studiował teatr, co miało olbrzymi wpływ na jego filmowy styl, zrealizował 5 filmów krótkometrażowych. W swojej pracy dyplomowej zajmował się dorobkiem Harolda Pintera i funkcją pauzy oraz milczenia w jego sztukach. Po obronie w 1996 roku zaczął studia na wydziale reżyserii teatralnej na uniwersytecie Tarbiat Modares. W ich trakcie zaczął pisać sztuki radiowe, a potem seriale telewizyjne. Po kolejnej obronie od razu zajął się reżyserować seriale, które sam napisał.

W roku 2003 napisał i wyreżyserował swój fabularny debiut „Tańcząc w pyle”, który otrzymał nagrodę za najlepszą rolę męską na 25. Międzynarodowym Festiwalu Filmowym w Moskwie, nagrodę za najlepszy film od rosyjskiego stowarzyszenia krytyków filmowych oraz wyróżnienia za najlepszy scenariusz i reżyserię na Asian Pacific Film Festival.

Rok później Farhadi zrealizował „Piękne miasto”, dramat społeczny, który to gatunek należał wtedy w Iranie do rzadkości. Film opisywał konflikt pomiędzy dwiema rodzinami, do jednej należał morderca skazany na karę śmierci, do drugiej jego ofiara. I to od niej zależy los 18-letniego skazańca. „Piękne miasto” trafiło na ekrany francuskich kin w roku 2012, blisko 10 lat po realizacji, przyciągnęło też uwagę festiwali, m.in. Warszawskiego Festiwalu Filmowego, na którym otrzymało nagrodę Grand Prix.

Następnym filmem Farhadiego był „Perski Nowy Rok” z roku 2005, bezkompromisowy obraz życia rodziny z klasy średniej, widzianego oczami ich służącej. Dwa lata później premierę miał „Co wiesz o Elly?” o paczce bliskich przyjaciół, którzy wybierają się na wakacje na północ Iranu. Kiedy jedno z nich znika, sytuacja w grupie bardzo się komplikuje. Film po raz pierwszy zaprezentowany został publiczności jednocześnie na Międzynarodowym Festiwalu Filmowym w Berlinie oraz Festiwalu Filmowym Fajr. Otrzymał Srebrnego Niedźwiedzia za reżyserię w Berlinie i Kryształowego Simorgha w tej samej kategorii w Fajr. Gdy w roku 2009 „Co wiesz o Elly?” trafił do kin we Francji, obejrzało go ponad 100 000 widzów.

Po sukcesie filmu Faarhadi zaczął prace nad scenariuszem „Rozstania”, do którego zdjęcia ruszyły w 2010 roku. Ponownie w centrum historii znalazła się para z klasy średniej, której małżeństwo przechodzi bardzo poważny kryzys i która mimo wspólnego dziecka, decyduje się na separację. Film zachwyił widzów na całym świecie.

„Rozstanie” swoją premierę miało na festiwalu w Berlinie i pobiło tam mający 60 lat frekwencyjny rekord imprezy. Obraz nagrodzono Złotym Niedźwiedziem za najlepszy film i Srebrnym Niedźwiedziem dla całej obsady aktorskiej. To były pierwsze z długiej listy nagród, które otrzymało „Rozstanie” na całym świecie. Wśród nich znalazły się m.in. Złoty Glob za najlepszy film nieanglojęzyczny, Cezar za najlepszy film zagraniczny i w końcu Oscar za najlepszy film nieanglojęzyczny.

„Rozstanie” odniosło wielki międzynarodowy sukces, nieporównywalny z żadnym innym irańskim filmem. Tylko we Francji zobaczyło je ponad milion widzów, wprowadzony do kin w Stanach Zjednoczonych w 2011 roku stało się jednym z najpopularniejszych zagranicznych filmów w historii, a Farhadi trafił na listę 100 najbardziej wpływowych ludzi świata magazynu „Time”.

Podczas gdy „Rozstanie” podbijało świat reżyser wraz z rodziną przeniósł się do Paryża, gdzie zaczął pracować nad scenariuszem „Przeszłości”, historii dziejącej się poza Iranem. Jej główny bohater po 4 latach nieobecności wraca do Paryża, by sfinalizować swój rozwód z Marie. Jego obecność w jej życiu po takiej przerwie wprowadza nieprzewidziane komplikacje i zmusza ich do przyjrzenia się wspólnej przeszłości.

„Przeszłość” zakwalifikowana została do konkursu głównego festiwalu w Cannes w 2013 roku, wtedy też trafiła do francuskich kin, przyciągając blisko milion widzów. Film otrzymał w Cannes nagrodę dla najlepszej aktorki, był też nominowany do Cezarów i Złotych Globów.

Kolejnym projektem Farhadiego miał być dziejący się w Hiszpanii film, w którego produkcję zaangażowali się Alexandre Mallet-Guy oraz Pedro Almodóvar. Jego realizacja przesunęła się jednak o rok, co dało reżyserowi czas na realizację „Klienta”.

Wybrana filmografia:

- 1988 – Janali (kr.m.)
- 1989 – Radio (kr.m.)
- 1990 – Donyaye divarha/ The World of Walls (kr.m.)
- 1991 – Majerahaye filmsaz / The Adventures of Mr. Filmmaker (kr.m.)
- 1992 – Cheshm-ha / The Eyes (kr.m., dok.)
- 1998 – Sim /The Wire (kr.m.)
- 2003 – Tańcząc w pyle / Rags dar ghobar
- 2004 – Piękne miasto / Shahr-e-ziba
- 2006 – Perski Nowy Rok / Chahar Ahanbeh-souri
- 2009 – Co wiesz o Elly? / Darbareye Elly
- 2011 – Rozstanie / Jodaeiye Nader az Simin
- 2013 – Przeszłość / Le passé
- 2016 – Klient / Forushande